

ЧОРАПА СЕ РАЗПЛИТА.

Тежка мъка притисна семейството ни. Бавно минаваха дни на страшна неизвестност. Изъ тъмна бездна се подаваше смъртта. Неизмъримо зло ни дебнеше. Студено дишане ни обляхваше. Ние забравихме, че руситѣ победоносно идѣха, приближаваха, че скоро свободата щѣше да изгрѣе. Но когато изгрѣеше, кой ли отъ насъ щѣше да я дочака, кой ли щѣше да доживѣе, за да ѝ се радва? Въ последния мигъ можеше кървавия турски ножъ, или бѣсилото, или куршума да свърши и съ насъ и съ надеждитѣ ни.

Дончо — чичо Стоименовия калфа — всичко, което могълъ да стори, за да си отмъсти, направилъ го. Той се похвалилъ предъ наши приятели, че ходилъ при каймакамина и други важни турци и имъ казалъ, че чичо Стоименъ и даскалъ Димитъръ сж изоставили своитѣ мирни работи, че тѣ се занимаватъ само съ бунтове, съ комитство, съ убийства. Той се надѣвалъ, че скоро ще ги види да увиснатъ на вжжето. Ходилъ въ село Делва. Тамъ селянитѣ, безъ да мислятъ много, му се похвалили, че Стоименъ кожухаря и даскалъ Димитъръ хубаво се разправили съ Келешъ Асанъ и Али Чаушъ. Нѣмало вече кой да вилнѣе въ селото. Изподъ пепелището на Кочовия домъ не ще се пробудятъ отъ вѣчния си сънъ Келешъ Асанъ и Али Чаушъ. Много щѣли да ги чакатъ тѣхнитѣ лакоми за плячка приятели. Де да сж знаели селянитѣ, че Дончо тъкмо това искалъ да научи.

Турцитѣ се бѣха вече увѣрили, че Келешъ Асанъ и Али Чаушъ сж загинала нѣкжде. Но кой турчинъ можеше да допусне, че тѣхнитѣ убийци, кога имъ скимне, подъ носа на самата властъ кротко, невинно се прибиратъ въ градеца отъ своитѣ страшни похождения. Дончо всичко обади. Очудени и смаяни, турцитѣ облешиха очи. Гнѣвъ и отрова зеха да бълватъ.